

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul V — Nr. 129

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 17 iunie 1993

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE		ACTE ALE ORGANELOR ADMINISTRAȚIEI PUBLICE	
93. — Decret privind numirea în funcția de procuror financiar pe lângă Curtea de Conturi	1	4225. — Norme tehnice de aplicare a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 148 din 12 aprilie 1993 cu privire la încasările în valută din operațiunile cu străinătatea, elaborate de Ministerul Finanțelor, Ministerul Comerțului și Banca Națională a României	13—15
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1 din 12 ianuarie 1993	2—6		
Decizia nr. 5 din 23 februarie 1993	6—8		
Decizia nr. 22 din 21 aprilie 1993	9—10		
Decizia nr. 24 din 4 mai 1993	10—12		
		Rectificare	15

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind numirea în funcția de procuror financiar
pe lângă Curtea de Conturi

În temeiul art. 94 lit. c) din Constituția României, al art. 109 alin. (1) și art. 121 lit. b) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi,

Președintele României decretează :

Articol unic. — Se numesc în funcția de procuror financiar pe lângă Curtea de Conturi domnii :

- Bătrînu Gheorghe
- Comșa Aurel
- Popescu Nicolae.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCŪ

București, 14 iunie 1993.

Nr. 50.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1*)

din 12 ianuarie 1993

Mihai Constantinescu — președinte
 Antonie Iorgovan — judecător
 Viorel Mihai Ciobanu — judecător
 Raul Petrescu — procuror
 Mihail-Antoniou Roman — magistrat-asistent.

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a decretelor fostului Consiliu de Stat nr. 194/1987, nr. 121/1988, precum și nr. 148 și nr. 190/1989 privind exproprierea unor imobile din municipiul Dej, invocată de Consiliul municipiului Dej în Dosarul nr. 783/1992 aflat pe rolul Tribunalului județean Cluj, secția civilă și de contencios administrativ.

Președintele declară ședința deschisă.

Magistratul-asistent face apelul părților. Răspund: domnul consilier Sigartău Teodor pentru Consiliul municipiului Dej, domnul consilier Mora Ioan pentru Prefectura județului Cluj și domnul Tămaș Aurel pentru Asociația Proprietarilor Imobilelor Expropriate dar Nedemolate din municipiul Dej.

Părțile prezente confirmă primirea actelor depuse de Consiliul municipiului Dej în ședința din 2 decembrie 1992, cât și a celor trimise de prefecturile județelor Bistrița-Năsăud, Mureș și Sibiu.

Neformulându-se alte cereri, președintele completului de judecată consideră cauza în stare de judecată și dă cuvântul părților în fond, solicitându-le să se refere și la prevederile art. 4 din Decretul nr. 467/1979 privind evaluarea construcțiilor, terenurilor și plantațiilor ce se preiau, cu plată, în proprietatea statului prin expropriere sau în alte cazuri prevăzute de lege.

Pentru Consiliul municipiului Dej, domnul consilier Sigartău Teodor arată că imobilele în cauză nu au intrat în proprietatea statului în condițiile impuse de art. 4 din Decretul nr. 467/1979, iar despăgubirile achitate nu au reprezentat o dreaptă desdăunare în înțelesul prevederilor art. 41 alin. (3) din Constituție. Prin hotărârea sa, Consiliul municipiului Dej nu a constituit sau reconstituit dreptul de proprietate al celor expropriați și nedeposezați, ci a acționat în apărarea unui drept fundamental și actual al cetățenilor, în spiritul prevederilor art. 21 lit. f) din Legea nr. 69/1991, deoarece necesitatea întreținerii, impozitării, devoluării succesoriale și asigurării acelor imobile impunea reglementarea situației lor juridice. Întrucât decretul de expropriere fac corp comun cu Legea nr. 58/1974 care a fost abrogată, solicită ca în soluționarea excepției să se aibă în vedere și acest aspect. Subliniază, de asemenea, că în prezent proprietatea

privată este un drept fundamental, garantat și ocrotit de Constituție, astfel încât rezolvarea situației proprietarilor expropriați, dar nedeposezați, și recunoașterea drepturilor lor va avea o rezonanță internă și internațională importantă. În privința competenței Curții Constituționale, apreciază că decretul de expropriere nu pot fi privite ca acte individuale, deoarece reglementează, în primul rând, problema de interes public a sistematizării municipiului Dej, iar în al doilea rând, Decretul nr. 467/1979, față de care sunt subsumate procedural, alcătuiind, astfel, în mod necesar, o unitate normativă indisolubilă, reglementează inechivoc probleme de ordin general. Curtea este, deci, competentă să se pronunțe, în sensul prevederilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, asupra excepției invocate. Ca forță juridică, decretul de expropriere fac parte din categoria actelor de dispoziție ale fostului Consiliu de Stat, organ suprem al puterii de stat cu activitate permanentă, nefiind deci acte de drept administrativ, ci cu caracter legislativ. Consideră că, în această privință, poziția Guvernului de a accepta competența Curții Constituționale în examinarea decretelor în general, dar nu și a celor de expropriere, este echivocă, precum și că tratamentul imobilelor expropriate și demolate, adoptat prin Hotărârea Guvernului nr. 556/17 mai 1992, fiind pe baza unui criteriu zonal, este discriminatoriu și ca atare neconstituțional, cu efecte negative asupra pozițiilor unor prefecturi din țară, cum este cazul Prefecturii județului Cluj. În final, cere admiterea excepției de neconstituționalitate a decretelor de expropriere a imobilelor care fac obiectul Hotărârii nr. 10 din 8 aprilie 1992 a Consiliului municipiului Dej.

Domnul Tămaș Aurel, pentru Asociația Proprietarilor Imobilelor Expropriate dar Nedemolate din municipiul Dej, cere să fie primite concluziile Consiliului municipiului Dej. În concret, învederează că situația proprietarilor imobilelor expropriate este deosebit de precară. Ei nu pot fi autorizați să execute reparațiile necesare, nu pot construi spații suplimentare impuse de majorarea numărului membrilor familiei, nu pot devolua succesiunile, iar în eventualitatea unor calamități (incendii, inundații etc.), nu vor putea încasa indemnizațiile prevăzute de lege. De asemenea, consideră că, în situația unor noi exproprieri, drepturile proprietarilor vor fi ocrotite, în condițiile prevăzute de actuala Constituție, prin plata unei drepte despăgubiri. În final, apreciază că nu se poate susține caracterul individual al decretelor de expropriere sau al Decretului nr. 467/1979, acestea fiind acte de decizie supremă ale fostului Consiliu de Stat în probleme de interes public și solicită ocrotirea drepturilor membrilor asociației. Ținând seama de art. 4 din Decretul nr. 467/1979, de abrogarea Legii nr. 58/1974 și de prevederile art. 4,

*) Decizia nr. 1 a rămas definitivă ca urmare a Deciziei nr. 20 din 14 aprilie 1993 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 3 iunie 1993.

135 și 150 alin. (1) din Constituție, asociația apreciază că decretul de expropriere ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate cu care a fost sesizată Curtea Constituțională nu mai pot fi puse în executare.

Domnul Ioan Mora, pentru Prefectura județului Cluj, susține că decretul de expropriere au fost puse în executare, proprietarii expropriați încasându-și despăgubirile cuvenite, astfel încât orice alte pretenții la repararea daunelor urmează să se reglementeze potrivit prevederilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, numai prin lege. Arată că cenzura actelor normative anterioare Constituției nu trebuie să ducă la situații nedrepte sau de natură să afecteze stabilitatea ordinii juridice. În concluzie, consideră că decretul de expropriere au caracter individual și Curtea Constituțională nu este competentă să se pronunțe asupra lor.

Reprezentantul procuraturii consideră, *ab initio*, că numai datorită unei neînțelegeri din partea instanței de fond a fost posibil ca o problemă de competența acelei instanțe, cum este considerarea dacă un act normativ este sau nu în vigoare, să fie ridicată la rangul de excepție de neconstituționalitate. Potrivit Codului civil, unul dintre modurile de dobândire a proprietății este și legea (art. 645). La art. 481 din același cod se prevede că, pentru rațiuni superioare, se poate recurge la expropriere, dar după o prealabilă și dreaptă despăgubire. Legea este unicul izvor de drept, instituind reguli de drept pentru constituirea și exercitarea unor drepturi subiective. În cazul decretelor de expropriere, ia măsura depozitării subiecților de dreptul lor de proprietate. În final, consideră că decretul de expropriere nu sunt propriu-zis legi. Ele reprezintă, în sensul art. 64 al Constituției din 1965, doar acte cu putere de lege, adoptate de fostul Consiliu de Stat în intervalul dintre sesiunile fostei Marii Adunări Naționale, astfel încât nu ar fi cazul să intervină Curtea Constituțională. În situația că s-ar accepta că aceste decrete sunt similare legii, trebuie să se convină că ele nu se mai pot aplica, deoarece, potrivit prevederilor art. 4 din Decretul nr. 467/1979, imobilele nepreluare efectiv de stat în vederea demolării au rămas în proprietatea deținătorilor lor. Chiar și în situația emigranților, ale căror imobile erau trecute în proprietatea statului potrivit Decretului nr. 223/1974, practica judiciară a considerat că numai decizia organelor locale marchează momentul trecerii în proprietatea statului a imobilelor abandonate. În sprijinul acestei practici este teoria aparenței de drept, dezvoltată de prof. Traian Ionașcu. De aceea consideră că nu se poate vorbi de trecerea automată în proprietatea statului a imobilelor, o dată cu emiterea decretului de expropriere fiind necesară și decizia organului puterii locale. Există o deosebire chiar și între cei despăgubiți și cei nedespăgubiți, pentru ultimii neputându-se finaliza actul de expropriere, deoarece atât Legea nr. 58/1974 cât și normele de despăgubire sunt abrogate. Abrogarea implicită este prevăzută în Codul civil (art. 1912). Prof. Traian Ionașcu preferă termenul

de „ineficiența legii“, de „inoperanța legii“, chiar de „căderea în desuetudine“ a unei legi. În cazul de față arată că au fost abrogate legile de regim care au generat decretul de expropriere, astfel încât instanța de fond trebuia să interpreteze actul normativ, nefiind, deci, o situație caracteristică excepției de neconstituționalitate, ci un caz de denegare de dreptate.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

deliberând asupra excepției de neconstituționalitate invocată reține următoarele :

Prin Hotărârea nr. 10 din 8 aprilie 1992, Consiliul municipiului Dej, acționând în baza art. 24 alin. (2) din Legea nr. 69/1991 și urmărind reglementarea situației juridice a unor imobile expropriate și nedemolate din municipiul Dej, ca urmare a abrogării Legii nr. 58/1974 prin Decretul-lege nr. 1/1989 și a neîndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 4 din Decretul nr. 467/1979 a recunoscut dreptul de proprietate, fără nici o îngrădire, asupra imobilelor expropriate prin decretul nr. 194/1987, nr. 121/1988, nr. 148 și nr. 190/1989. Prin art. 2—7 ale aceleiași hotărâri s-au reglementat și consecințele acestei măsuri.

Prefectura județului Cluj a atacat Hotărârea nr. 10/1992 a Consiliului municipiului Dej în fața instanței de contencios administrativ, solicitând, așa cum rezultă din acțiunea înregistrată sub nr. 783 din 29 aprilie 1992, Tribunalului județean Cluj anularea acestei hotărâri pentru lipsa competenței consiliului local de a recunoaște dreptul de proprietate al persoanelor fizice asupra imobilelor expropriate și de a stabili condițiile de realizare a acestei recunoașteri, în preocuparea Guvernului fiind în curs de definitivare un proiect de lege pentru reglementarea situației juridice a imobilelor respective. În opinia Prefecturii județului Cluj situația imobilelor expropriate dar nedemolate trebuie pusă în concordanță cu noua reglementare a exproprierilor pentru utilitate publică, în contextul prevederilor art. 41 din Constituție, iar invocarea abrogării Legii nr. 58/1974 este irelevantă, legile civile neputând dispune decât pentru viitor. De asemenea, consideră că decretul de expropriere au fost puse în executare prin achitarea, în baza proceselor-verbale de evaluare, a despăgubirilor legale, restituirea acestor despăgubiri fiind o măsură forțată.

În ședința din 22 septembrie 1992 a secției civile și de contencios administrativ a Tribunalului județean Cluj, Consiliul municipiului Dej a invocat excepția de neconstituționalitate a decretelor nr. 194/1987, nr. 121/1988, nr. 148 și nr. 190/1989 privind exproprierea unor imobile din municipiul Dej, rămase nedemolate și netrecute în proprietatea statului, susținând că ele sunt contrare Constituției care garantează dreptul de proprietate și, în baza art. 150 alin. (1) din Constituție, trebuie considerate ca abrogate.

Cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată, Prefectura județului Cluj a susținut că nu

intră în competența Curții Constituționale controlul constituționalității decretelor de expropriere adoptate de fostul Consiliu de Stat, deoarece art. 2 din Legea nr. 47/1992 se referă la controlul constituționalității legilor, regulamentelor Parlamentului și ordonanțelor Guvernului, astfel încât asupra cererii părâtei — Consiliul municipiului Dej — este competentă să se pronunțe instanța în baza Legii nr. 29/1990.

Intervenienta în proces — Asociația Proprietarilor de Imobile Expropriate dar Nedemolate din municipiul Dej — a lăsat la aprecierea instanței modul de rezolvare a excepției.

Luând act de excepția de neconstituționalitate invocată de Consiliul municipiului Dej și de poziția celorlalte părți din proces, Tribunalul județean Cluj, secția civilă și de contencios administrativ, prin Încheierea din 22 septembrie 1992, a sesizat Curtea Constituțională, exprimându-și și opinia în sensul că decretul prin care s-au expropriat imobilele în cauză nu sunt acte normative, ci acte individuale și, ca atare, nu se încadrează în sintagma „legi și ordonanțe“ la care se referă art. 2 alin. (2) al Legii nr. 47/1992.

Judecătorul raportor, apreciind că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, a trimis încheierea, prin care a fost sesizată Curtea, fiecărei Camere a Parlamentului și Guvernului, pentru a-și comunica punctele de vedere cu privire la excepția invocată. De asemenea, s-a solicitat Ministerului Finanțelor și Departamentului pentru Administrație Publică Locală să comunice în ce fel au soluționat până în prezent situația imobilelor expropriate dar nedemolate.

Camerele Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul României, prin Adresa nr. 5/6469 din 28 octombrie 1992 își exprimă opinia în sensul că decretul de expropriere au caracter individual și, ca atare, nu intră în categoria legilor și ordonanțelor Guvernului în raport cu care se determină competența Curții Constituționale, asupra constituționalității lor urmând să se pronunțe viitorul Consiliu Legislativ, potrivit prevederilor alin. (2) al art. 150 din Constituție.

Departamentul pentru Administrație Publică Locală, prin Adresa nr. 19/3883/20 octombrie 1992, arată că nu a fost sesizat cu rezolvarea unor atare situații, deși în evidența sa statistică figurează și imobile nedemolate.

Ministerul Finanțelor, Direcția juridică, prin Adresa nr. 45918 din 25 octombrie 1992, a făcut cunoscut că, având în vedere prevederile art. 4 din Decretul nr. 467/1979 și abrogarea prin Decretul-lege nr. 1/1989 a Legii nr. 58/1974, prin Circulara nr. 2466/12.12.1990 a Secretariatului General al Guvernului s-a solicitat tuturor prefecturilor sistarea oricărei acțiuni vizând demolarea de construcții în temeiul unor decrete de expropriere emise înainte de 22 decembrie 1989, interzicându-se, totodată, prelucrarea și executarea unităților de stat și executarea de construcții pe suprafețele de teren

proprietate personală, care au făcut obiectul unor decrete de expropriere emise de regimul comunist, până la stabilirea regimului juridic al acestor terenuri. De asemenea, ministerul consideră că regimul juridic al acestor imobile, cu sau fără construcții, trebuie reglementat prin lege.

La primul termen de judecată, ținând seama de susținerile orale ale reprezentantului Consiliului municipiului Dej și ale intervenientei, s-au cerut relații privind modul de soluționare a situațiilor similare cu cele din proces prefecturilor din județele Bistrița-Năsăud, Mureș și Sibiu.

În Comunicarea nr. 2511/1992 a Prefecturii județului Bistrița-Năsăud se arată că prin deciziile nr. 329 din 18 octombrie 1990 și nr. 58 din 22 februarie 1991 s-a recunoscut proprietarilor nedeposezați dreptul lor de proprietate deplin asupra imobilelor expropriate din orașele Bistrița și Beclean, s-au recuperat sumele achitate ca despăgubire, s-a dat dispoziție pentru perceperea impozitelor și primelor de asigurare curente referitoare la aceste imobile și s-au reziliat contractele de închiriere sau vânzare-cumpărare încheiate cu acești proprietari.

Prefectura județului Sibiu, cu Adresa nr. 2449 din 29 decembrie 1992, a făcut cunoscut că pe cale administrativă nu s-au soluționat asemenea situații, dar în două cazuri proprietarii expropriați au obținut din partea instanțelor judecătorești din Sibiu hotărâri prin care s-a constatat nulitatea intabulării dreptului de proprietate al statului român asupra imobilelor expropriate dar nepreluate efectiv și s-a dispus restabilirea situației anterioare în cărțile funciare.

Prefectura județului Mureș, prin Adresa nr. 3190 din 16 decembrie 1992, a comunicat că nu s-a emis nici o decizie de restituire a imobilelor expropriate și nedemolate și nici nu s-a soluționat într-o altă modalitate problema restituirii acestor imobile.

Examinând competența de soluționare a excepției invocate, Curtea constată că, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, este în atribuția sa de a hotărâi asupra acestei excepții, pentru următoarele motive :

— Hotărârea din 8 aprilie 1992 a Consiliului municipiului Dej a stabilit, în scopul reglementării situației juridice a imobilelor expropriate dar nepreluate de la proprietari, noi raporturi juridice după intrarea în vigoare a Constituției, ca urmare a regimului constituțional actual al dreptului de proprietate asupra imobilelor respective, astfel încât sunt aplicabile dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 ;

— decretul de expropriere adoptat de fostul Consiliu de Stat nu pot fi considerate ca reprezentând acte administrative ; o asemenea interpretare este infirmată de prevederile Constituției din 1965, sub imperiul căreia aceste decrete au fost adoptate, fostul Consiliu de Stat fiind organ suprem al puterii de stat, nu al administrației de stat, astfel încât decretul sale fac parte din categoria actelor cu caracter legislativ, mai ales în domeniul exproprierii, unde art. 645 din Codul civil se referă la lege ca temei de dobândire a proprietății ;

— caracterul normativ sau individual al actului legislativ este irelevant pentru determinarea competenței Curții Constituționale, deoarece art. 144 lit. c) din Constituție se referă la lege ca izvor formal de drept, indiferent de faptul că ea are caracter normativ — ceea ce constituie regula — sau nu; în cazul decretelor de expropriere, al căror scop era trecerea silită a unui bun în proprietatea statului, ele nu pot fi desprinse de prevederile art. 4 din Decretul nr. 467/1979 care reglementa modalitatea de trecere în proprietatea statului a bunului expropriat;

— teza potrivit căreia decretele de expropriere scapă competenței unui organ de jurisdicție, judecătorească sau constituțională, le conferă o autoritate mai mare decât înseși legile adoptate de fosta Mare Adunare Națională, cu privire la care organele de jurisdicție pot, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, să constate că, dacă vin în conflict cu prevederile acesteia, sunt abrogate; o asemenea consecință este însă contrară prevederilor acestui articol care, prin conținutul și finalitatea sa, este exhaustiv, nu selectiv;

— constatarea incidenței art. 150 alin. (1) din Constituție este de competența Curții Constituționale din moment ce instanța de judecată nu s-a pronunțat asupra faptului dacă decretele atacate contravin sau nu Constituției; altminteri ar însemna ca însăși Curtea Constituțională să admită aplicabilitatea unor texte contrare Constituției.

Competența Curții se referă însă numai la excepția de neconstituționalitate invocată. De aceea problemele legate de competența Consiliului municipiului Dej de a emite hotărârea atacată de prefectură sunt de atributul exclusiv al instanței de contencios administrativ, sesizată cu acțiunea în anulare.

Din susținerile părților și din relațiile primite de la autoritățile sus-menționate rezultă că situația imobilelor expropriate nepreluate în vederea demolării nu este soluționată uniform, generând o stare confuză și contradictorie, în contradicție cu exigențele statului de drept și cu stabilitatea drepturilor constituționale recunoscute cetățenilor.

Examinând în fond excepția, Curtea constată că decretele de expropriere apreciate ca nefiind constituționale au fost emise în vederea sistematizării localității și deci formează corp comun cu Legea nr. 58/1974 pentru sistematizarea teritoriului și localităților urbane și rurale, expres abrogată prin Decretul-lege nr. 1 din 26 decembrie 1989. Ca urmare a abrogării acestei legi, însuși temeiul juridic, în scopul realizării căruia decretele au fost emise, a dispărut. Imobilele expropriate nu vor mai putea fi preluate, în vederea demolării, pe baza planurilor de sistematizare elaborate în conformitate cu acea lege, deoarece aceste planuri și-au pierdut suportul legal.

Potrivit art. 4 din Decretul nr. 467/1979 imobilele expropriate trec în proprietatea statului pe data preluării lor efective în vederea demolării. Deci, potrivit acestui text, dreptul de proprietate al statului se constituia numai ca urmare a preluării efective a imobilului în vederea demolării, astfel încât, până la acea dată, proprietarul, deși expropriat, era în continuare titularul dreptului de proprietate. Altminteri ar însemna că pe intervalul dintre expropriere și trecerea în proprietatea statului — care, așa cum rezultă și pentru imobilele în cauză, poate fi foarte mare, bunul să fie „fără stăpân“. Or, o asemenea situație atrage constituirea proprietății statului pe baza art. 477 Cod civil, ceea ce vine în contradicție cu prevederile art. 4 din Decretul nr. 467/1979, potrivit cărora, în caz de expropriere, această proprietate se constituie numai ca urmare a preluării efective în vederea demolării. În aceste condiții, dreptul de proprietate al celor expropriați era grav restrâns după expropriere, îndeosebi în ce privește dispoziția. Totodată, constituirea dreptului de proprietate al statului asupra imobilului expropriat era afectat de condiția suspensivă a preluării efective pentru demolare. Cât timp această condiție nu mai poate fi îndeplinită, întrucât temeiul legal al planurilor de sistematizare, pentru executarea cărora imobilele au fost expropriate, a dispărut, rezultă că prevederea legală care a instituit condiția respectivă este, de asemenea, afectată, devenind inoperantă. Pe cale de consecință, regimul juridic al dreptului proprietarilor expropriați nu mai poate fi același. El era caracteristic unui drept de proprietate amputat, care supraviețuia exproprierii până la preluarea efectivă a imobilului pentru demolare. Un asemenea regim juridic, în care condiția ce afecta exercițiul deplin al dreptului a devenit imposibilă, este contrar prevederilor art. 41 din Constituție, potrivit cărora dreptul de proprietate privată este garantat și art. 135 alin. ultim, potrivit căruia proprietatea privată este inviolabilă.

În consecință, având în vedere prevederile art. 150 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora dispozițiile legilor anterioare acesteia sunt abrogate dacă vin în conflict cu o prevedere constituțională, rezultă că art. 4 din Decretul nr. 467/1979, întrucât a instituit o condiție în prezent imposibil de realizat și care are ca efect restrângerea gravă a dreptului de proprietate, este, de la data intrării în vigoare a Constituției, abrogat, fiind contrar dispozițiilor art. 41 alin. (1) și art. 135 ale legii fundamentale.

Pe cale de consecință și, deoarece sunt lipsite atât de motivația elaborării lor, Legea nr. 58/1974, cât și de posibilitatea punerii lor în executare, în condițiile art. 4 din Decretul nr. 467/1979, decretele de expropriere nr. 194/1987, nr. 121/1988, nr. 148 și nr. 190/1989 au devenit caduce.

Constatarea inoperanței decretelor de expropriere pentru fiecare caz în parte, respectiv neîndeplinirea, până la data intrării în vigoare a Constituției din 1991,

a condiției impuse de art. 4 din Decretul nr. 467/1979, este însă de competența instanței de judecată, în raport cu probele administrate.

Pentru considerentele expuse și având în vedere prevederile art. 13 pct. A. lit. c) și ale art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în temeiul art. 41 alin. (1), art. 135 alin. final, art. 144 lit. c) și art. 150 alin. (1) din Constituție,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că prevederile art. 4 din Decretul fostului Consiliu de Stat nr. 467 din 23 decembrie 1979 privind evaluarea construcțiilor, terenurilor și plantațiilor ce se preiau, cu plată, în proprietatea statului prin expropriere sau în alte cazuri prevăzute de lege, publicat în Buletinul Oficial nr. 3 din 4 ianuarie 1980, sunt abrogate de la data intrării în vigoare a Constituției României din 1991 și, în consecință, constată că, de la aceeași dată, decretele fostului Consiliu de Stat nr. 194 din 17 august 1987, nr. 121 din 25 aprilie 1988, nr. 148 din 22 iunie 1989 și nr. 190 din 10 august 1989, nepublicate, în măsura în care imobilele la care se referă nu au fost preluate efectiv în vederea demolării, tot până la intrarea în vigoare a Constituției, au devenit caduce.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică la 12 ianuarie 1993.

PREȘEDINTE,

Dr. Mihai Constantinescu

Magistrat-asistent,

Mihail-Antoniou Roman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 5*)

din 23 februarie 1993

Mihai Constantinescu	— președinte
Antonie Iorgovan	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Florentina Geangu	— magistrat-asistent.

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată că prin cererea înregistrată la Judecătoria sectorului agricol Ilfov, formând obiectul Dosarului nr. 4302/1991, Ungureanu Teodoru-Marian, în nume propriu și ca reprezentant al mamei sale, Ungureanu Nastasia, a atacat hotărârea Comisiei municipale București de aplicare a Legii fondului funciar prin care li s-a respins cererea de reconstituire a dreptului de proprietate asupra unui teren agricol de 2.400 m², pe care se află o locuință vândută de ei în anul 1982, și a solicitat instanței reconstituirea acestui drept pentru suprafața de 2.150 m², restul de 250 m² trecând în folosința cumpărătoarei locuinței.

Comisia municipiului București de aplicare a Legii fondului funciar nr. 18/1991, ca și alte organe cărora reclamanții s-au adresat — Ministerul Agriculturii și Alimentației și Primăria sectorului agricol Ilfov —, au răspuns în sensul că proprietatea asupra locuinței beneficiază de prevederile art. 21 și 22 din Legea nr. 18/1991, acestuia revenindu-i în proprietate terenul.

La termenul din 17 iulie 1992, reclamanții au invocat excepția de neconstituționalitate cu privire la art. 8 din Decretul-lege nr. 42/1990 privind unele măsuri pentru stimularea țărănimii, art. 35 alin. 3 și 4, precum și art. 22 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, susținând în esență că aceste dispoziții instituie un regim juridic discriminatoriu între foștii proprietari cu drepturi depline și cumpărătorii de locuințe care la data de 1 ianuarie 1990 nu aveau decât simpla calitate de beneficiari ai unui drept de folosință, conducând la o îmbogățire fără just temei și de aceea sunt neconstituționale, fiind contrare dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 15, art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 41 alin. (1)—(5), art. 42 și art. 49 din Constituție.

Excepția de neconstituționalitate a fost completată la termenul din 4 septembrie 1992, în sensul că reclamanții au invocat și faptul că prevederile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale contravin dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 16, art. 20, art. 21, art. 49 și art. 150 alin. (1) din Constituție, deoarece textul ar avea ca scop să sustragă controlului constituționalității o serie de acte normative emise în perioada 22 decembrie 1989 — 8 decembrie 1991, deși sunt contrare prevederilor Constituției din 1991.

*) Decizia nr. 5 a Curții Constituționale ca urmare a Deciziei nr. 24 din 4 mai 1993 a Curții Constituționale, publicată în acest număr la pag. 10.

Comisia municipiului București de aplicare a Legii fondului funciar nr. 18/1991 — legal citată — nu s-a prezentat în fața instanței și nici nu și-a exprimat punctul de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate, deși i s-au comunicat memoriile reclamanților în legătură cu această problemă.

Judecătoria sectorului agricol Ilfov apreciază că „modul în care a fost formulată și motivată excepția de neconstituționalitate nu poate duce decât la respingerea acesteia”.

Fiind sesizată prin Încheierea Judecătoriei sectorului agricol Ilfov din 6 noiembrie 1992, transmisă la 15 ianuarie 1993,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

luând act de susținerea reclamanților și de poziția instanței de judecată, având în vedere dispozițiile art. 144 lit. c) și art. 150 alin. (1) din Constituție, ale art. 8 din Decretul-lege nr. 42/1990, art. 35 alin. 3 și 4 și art. 22 din Legea nr. 18/1991, precum și prevederile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În legătură cu neconstituționalitatea art. 8 din Decretul-lege nr. 42/1990, art. 35 alin. 3 și 4 și art. 22 din Legea nr. 18/1991, este de observat că aceste dispoziții legale sunt anterioare Constituției din 1991, dar excepția nu are în vedere aplicarea unei legi anterioare după intrarea în vigoare a Constituției și deci nu se pune problema de a alege între competența instanței în căderea căreia este aplicarea legii și competența Curții Constituționale, ci este vorba de efectele aplicării dispozițiilor legale anterioare Constituției, adică de admisibilitatea excepției de neconstituționalitate, astfel încât competența aparține numai Curții.

Curtea Constituțională este, de asemenea, competentă să se pronunțe asupra constituționalității art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, de această dată fiind în prezența unei dispoziții legale adoptate după intrarea în vigoare a Constituției, în legătură cu care nu se pune problema aplicării de către instanța de judecată a prevederilor art. 150 alin. (1) din Constituție.

Examinând textele considerate neconstituționale, se constată că art. 8 alin. 1 din Decretul-lege nr. 42/1990 prevede că „terenul aferent casei de locuit și anexelor gospodărești, precum și curtea și grădina din jurul acestora, în zonele cooperativizate, constituie proprietatea particulară a deținătorilor; acestea pot fi înstrăinate și lăsate moștenire”, dispunându-se apoi că acest teren, împreună cu lotul ce putea fi atribuit în folosința membrului cooperativ, nu putea depăși suprafața de 6.000 m² pentru deținătorul casei de locuit.

Pe de altă parte, art. 35 alin. 3 din Legea nr. 18/1991 dispune că „terenurile atribuite în folosință pe durata existenței construcțiilor dobânditorilor acestora, ca efect al preluării terenurilor aferente construcțiilor, în condițiile dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 58/1974 cu privire la sistematizarea teritoriului și localităților urbane și rurale, trec în proprietatea actualilor titulari ai dreptului de folosință a terenului, proprietari ai locuințelor”, iar prin alin. 4 se stabilește că „dispozi-

țiile art. 22 rămân aplicabile”. Potrivit alin. 1 din acest ultim text „sunt și rămân în proprietatea privată a cooperativelor sau, după caz, a moștenitorilor acestora, indiferent de ocupația sau de domiciliul lor, terenurile aferente casei de locuit și anexelor gospodărești, precum și curtea și grădina din jurul acestora, determinate potrivit art. 8 din Decretul-lege nr. 42/1990 privind unele măsuri pentru stimularea țăranimii”. În alin. 2 se precizează că „dispozițiile alineatului 1 se aplică și persoanelor din zonele cooperativizate care nu au avut calitatea de cooperativ”.

Fiind vorba de dispoziții legale anterioare Constituției, ce se pretinde că sunt contrare acesteia, se pune problema soluționării conflictului de legi în timp și deci trebuie deosebit după cum constituirea dreptului subiectiv s-a făcut potrivit legii anterioare ori în conformitate cu legea posterioară. Este evident că prin dispozițiile legale mai sus citate, anterioare Constituției, s-a constituit un drept de proprietate asupra terenurilor la care se referă textele respective în favoarea proprietarilor locuințelor. Așa fiind, legea posterioară nu poate stinge dreptul de proprietate născut sub imperiul legii anterioare, deoarece ar însemna ca legea nouă să fie aplicată retroactiv, ceea ce contravine principiului neretroactivității legii, înscris în art. 15 alin. (2) din Constituție și care se aplică și legii fundamentale. Faptul că dreptul de proprietate constituit potrivit legii anterioare produce efecte și în prezent, sub imperiul legii posterioare, nu infirmă soluția de mai sus, deoarece nu mai suntem în domeniul neretroactivității, ci în acela al aplicării imediate a legii noi, astfel încât dreptului de proprietate constituit anterior Constituției îi sunt aplicabile prevederile regimului constituțional actual.

Chiar dacă, însă, ar fi vorba de raporturi juridice stabilite pe baza dispozițiilor legale ce examinăm după intrarea în vigoare a Constituției — ceea ce nu este cazul în dosarul aflat pe rolul Judecătoriei sectorului agricol Ilfov —, nu rezultă că textele respective contravin Constituției. Trebuie avut în vedere că sub imperiul art. 30 din Legea nr. 58/1974, în cazul înstrăinării construcțiilor, cel care înstrăina știa că pierde și dreptul de proprietate asupra terenului, primind și o despăgubire, chiar dacă dreptul ca atare nu trecea asupra celui cărui i se înstrăinase, ci el dobânda numai un drept real de folosință. În orice caz, actul era făcut în cunoștință de cauză. Decretul-lege nr. 42/1990 și Legea nr. 18/1991 nu au făcut altceva decât să înlăture situația nefirească ca proprietarul locuinței, care de cele mai multe ori o achiziționa și în vederea terenului, plătind în cazul vânzării-cumpărării și un preț ce reflecta, de regulă, existența terenului, să fie doar titularul unui drept real de folosință și au transformat acest drept în drept de proprietate. În orice caz, aceste dispoziții legale privind transformarea dreptului de folosință în drept de proprietate au fost respectate în fiecare caz în parte nu intră în competența Curții Constituționale, ci a instanțelor de drept comun.

Pe de altă parte, trebuie avute în vedere și dispozițiile art. 54 din Constituție, potrivit cărora cetățenii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți. Constituția din 1991 ridică la rangul de principii constituționale buna-credință și respectul drepturilor altuia. În acest context, nu rezultă că cel care înstrăinând construcția sub imperiul Legii nr. 58/1974 și știind că prin aceasta pierde dreptul de proprietate asupra terenului acționează cu bună-credință și în respectul drepturilor celui cărui a înstrăinat sau este determinat în acțiunea sa numai de faptul că în prezent valoarea terenurilor a crescut. Un asemenea mod de a acționa nu poate fi însă ocrotit de lege, deoarece pune în pericol securitatea circuitului civil. Repunerea în discuție a unor drepturi subiective care s-au constituit la un moment dat nu poate duce decât la tulburarea raporturilor sociale.

Chiar fără aceste considerente subsidiare, excepția invocată este inadmisibilă, deoarece vine în conflict cu principiul neretroactivității legii și, de aceea, este vădit nefondată.

Cât privește art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a cărei constituționalitate este, de asemenea, contestată, el prevede în teza întâi că „prevederile alin. (1) și (2) se aplică numai raporturilor juridice stabilite după intrarea în vigoare a Constituției din 1991” iar în teza a doua că „repararea daunelor suferite anterior intrării în vigoare a Constituției din 1991 se reglementează prin lege”.

Pentru interpretarea acestei dispoziții, trebuie reținut că, potrivit legii, Curtea Constituțională este garantul actualei Constituții, urmărind, printre alte atribuții, ca legile, regulamentele Parlamentului și ordonanțele Guvernului, adoptate după intrarea în vigoare a Constituției, să nu încalce dispozițiile sau principiile acesteia. Sunt supuse însă controlului de către Curte și legile anterioare Constituției, în măsura în care este vorba de raporturi juridice stabilite, pe baza lor, după intrarea în vigoare a Constituției, în condițiile în care instanța chemată să aplice legea anterioară Constituției apreciază că nu contravine acesteia și deci este

în vigoare ori dacă, împotriva dispozițiilor legale, instanța nu se pronunță asupra acestui aspect și sesizează Curtea sau atunci când — așa cum este cazul în speță — este vorba de efectele aplicării legii anterioare Constituției, deci de admisibilitatea excepției.

Teza întâi din art. 26 alin. (3) este aplicabilă exclusiv legilor anterioare Constituției, deoarece este evident că raporturi juridice pe baza unor legi anterioare acesteia se pot stabili numai după intrarea în vigoare a Constituției. Dar dispoziția din art. 26 alin. (3) teza întâi nu se poate aplica și în cazul drepturilor constituite înainte de intrarea în vigoare a Constituției, deci asupra unor raporturi juridice stabilite înainte de această dată, deoarece ar însemna o aplicare retroactivă, ceea ce art. 15 alin. (2) din Constituție interzice și ar avea ca efect destabilizarea raporturilor juridice. Soluția ar fi fost aceeași chiar dacă ar fi lipsit dispoziția înscrisă în prima teză a art. 26 alin. (3), deoarece ea se deduce din regulile generale de rezolvare a conflictelor de legi în timp. Dispoziția este deci conformă cu Constituția și nicidecum nu poate fi apreciată ca neconstituțională.

Teza a doua din art. 26 alin. (3) vine să întărească interpretarea de mai sus, deoarece dacă controlul, viza și drepturile constituite pe baza unor legi anterioare Constituției nu mai era necesar să se prevadă că repararea daunelor suferite anterior intrării în vigoare a Constituției din 1991 se reglementează prin lege. Recunoscând, implicit, că prin unele legi anterioare Constituției din 1991 anumite persoane au suferit daune, Parlamentul și-a exprimat voința politică de a elabora o lege care să repare aceste daune, tocmai pentru că, datorită principiului neretroactivității legilor, o altă soluție nu este posibilă. Așa fiind, textul nu poate fi considerat neconstituțional.

Deoarece dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 au în vedere și ele legile anterioare Constituției și respectarea principiului neretroactivității legilor, ceea ce este conform Constituției, iar nu împotriva ei, și cu privire la acest text excepția este vădit nefondată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 150 alin. (1) din Constituție, art. 13 pct. A. lit. c), art. 24 alin. (2) și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E :

Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Decretul-lege nr. 42/1990, ale alin. 3 și 4 din art. 35 și ale art. 22 din Legea nr. 18/1991, precum și ale alin. (3) din art. 26 al Legii nr. 47/1992, invocate de Ungureanu Teodoru-Marian, în nume propriu și ca reprezentant al mamei sale, Ungureanu Nastasia, domiciliat în București, calea Văcărești nr. 234, bloc 83, sc. A, et. 5, ap. 23, sectorul 4, în cauza ce formează obiectul Dosarului nr. 4302/1991, aflat pe rolul judecătoriei sectorului agricol Ilfov.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.
Pronunțată la 27 februarie 1993.

PREȘEDINTE,

Dr. Mihai Constantinescu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 22

din 21 aprilie 1993

Ion Filipescu	— președinte
Miklós Fazakas	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent.

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. V din Legea nr. 49/1992 pentru modificarea și completarea unor reglementări din legislația de asigurări sociale invocată de Popescu Corneliu Liviu în Dosarul nr. 429/1992 al Tribunalului municipiului București — Secția contencios-administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 14 aprilie 1993 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, pronunțarea amânându-se pentru azi, 21 aprilie 1993.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

având în vedere actele și lucrările dosarului reține următoarele :

Prin cererea înregistrată la Tribunalul municipiului București — Secția contencios-administrativ, formând obiectul Dosarului nr. 429/1992, reclamantul Popescu Corneliu Liviu a chemat în judecată Ministerul Muncii și Protecției Sociale și Ministerul Finanțelor solicitând anularea art. 1 lit. a) alin. 1 și 2 din Precizările nr. 947/181679 — emise în comun de cele două ministere — privind aplicarea prevederilor Legii nr. 49/1992 pentru modificarea și completarea unor reglementări din legislația de asigurări sociale. Solicitarea reclamantului a fost determinată de faptul că normele invocate au dus la o majorare a contribuției de asigurări sociale pe care o plătește pentru activitatea desfășurată.

La termenul de judecată de la 12 noiembrie 1992 reclamantul a invocat neconstituționalitatea art. V din Legea nr. 49/1992 pentru modificarea și completarea unor reglementări din legislația de asigurări sociale, articol pe baza căruia s-au emis precizările menționate și care au determinat declanșarea litigiului.

Reclamantul consideră că art. V din Legea nr. 49/1992 este neconstituțional deoarece încalcă principiul neretroactivității legii consacrat în art. 15 alin. (2) din Constituție și dispozițiile art. 78 al acesteia privind intrarea în vigoare a legii și, în consecință, solicită instanței sesizarea Curții Constituționale pentru soluționarea excepției invocate.

În îndeplinirea obligației prevăzute de art. 23 alin. (4) și (5) din Legea nr. 47/1992, instanța „opinează favorabil” în ce privește cererea reclamantului, iar

prin Încheierea din 19 noiembrie 1992 sesizează Curtea Constituțională cu privire la excepția ridicată și dispune suspendarea judecării cauzei.

În vederea soluționării excepției au fost solicitate, în baza art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, puncte de vedere Camerei Deputaților, Senatului și Guvernului.

În punctul de vedere exprimat de către Guvern se apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este fără interes legitim, determinat de faptul că deciziile Curții Constituționale au efect numai pentru viitor și pe cale de consecință reclamantul ar fi în imposibilitate de a solicita restituirea contribuției de asigurări sociale plătite.

Senatul și Camera Deputaților nu au comunicat punctul lor de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

examinând încheierea de sesizare și actele dosarului în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate, punctele de vedere exprimate de autoritățile solicitate, raportul prezentat de judecătorul raportor, precum și concluziile procurorului prezentate în ședința publică din 14 aprilie 1993 și văzând dispozițiile art. 15 alin. (2), art. 78 și art. 144 lit. c) din Constituție, art. 12, art. 24 și art. 26 din Legea nr. 47/1992 și dispozițiile Legii nr. 49/1992, reține următoarele :

În baza art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea constată mai întâi că este competentă a soluționa cauza în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al prevederilor art. 23 și următoarele din Legea nr. 47/1992, iar sesizarea s-a făcut cu respectarea cerințelor legale.

Prin art. V din Legea nr. 49/1992 se stabilește că „Dispozițiile prezentei legi se aplică de la data de 1 aprilie 1992”. Această lege a fost adoptată de către Camera Deputaților și de către Senat, în ședințe separate, la 21 mai 1992, a fost promulgată de Președintele României la data de 22 mai 1992 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 107 din 26 mai 1992.

Potrivit art. 78 din Constituție, legea intră în vigoare la data publicării ei în Monitorul Oficial al României sau la data prevăzută în textul ei.

Potrivit Constituției, art. 15 alin. (2), legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.

Din coroborarea celor două texte constituționale rezultă că legea, cu excepția legii penale mai favorabile, intră în vigoare la data publicării ei în Monitorul Oficial al României sau la data prevăzută expres în textul acesteia. Data prevăzută în textul legii nu poate fi decât posterioară datei publicării în Monitorul Oficial al României și nicidecum anterioară acesteia, ca în speță, deoarece potrivit principiului neretroactivității legii, care a dobândit o valoare constituțională prin art. 15 alin. (2) din Constituție, legiuitorul este obligat să nu emită legi cu caracter retroactiv.

Singura excepție de la principiul neretroactivității este prevăzută în mod expres de legea fundamentală și ea privește numai legile penale mai favorabile.

Legea nr. 49/1992 nu este lege penală și, ca atare, intră sub incidența prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție.

În consecință, art. V din Legea nr. 49/1992 care dispune că aceasta se aplică de la data de 1 aprilie 1992 este neconstituțional, deoarece încalcă principiul neretroactivității legii.

În această situație urmează a se aplica regula generală a intrării în vigoare a unei legi, și anume, data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, respectiv 26 mai 1992.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, art. 13 alin. 1 pct. A. lit. c), art. 24 alin. (4), art. 25 alin. (1) și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate formulată de Popescu Corneliu Liviu în fața Tribunalului municipiului București — Secția contencios-administrativ, cu care Curtea Constituțională a fost sesizată prin Încheierea din 19 noiembrie 1992 a acestui tribunal.

Constată că art. V din Legea nr. 49/1992 este neconstituțional.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 21 aprilie 1993.

PREȘEDINTE,

Prof. dr. doc. Ion Filipescu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 24

din 4 mai 1993

Vasile Gionea	— președinte
Ion Filipescu	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Victor Dan-Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea recursului formulat de Ungureanu Teodoru-Marian și Ungureanu Nastasia împotriva Deciziei nr. 5/23 februarie 1993 a Curții Constituționale, prin care se resping ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Decre-

tul-lege nr. 42/1990, ale alin. 3 și 4 din art. 35 și ale art. 22 din Legea nr. 18/1991, precum și ale alin. (3) din art. 26 al Legii nr. 47/1992.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 21 aprilie 1993, în prezența recurentului Ungureanu Teodoru-Marian personal și ca reprezentant al recurenteii Ungureanu Nastasia și intimatei Prefectura municipiului București și a sectorului agricol Ilfov — Serviciul contencios — și au fost consemnate pe larg în încheierea de la acea dată, când, Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 4 mai 1993.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

având în vedere actele și lucrările dosarului reține următoarele :

Curtea Constituțională a fost sesizată prin Încheierea din 6 noiembrie 1992 a Judecătorei sectorului agricol Ilfov cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Decretul-lege nr. 42/1990, art. 35 alin. 3 și 4 din Legea nr. 18/1991 și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de contestatarul Ungureanu Teodoru-Marian în Dosarul nr. 4302/1991 al Judecătorei sectorului agricol Ilfov.

Motivând excepția, contestatarul Ungureanu Teodoru-Marian susține, în esență, că dispozițiile invocate ca neconstituționale instituie un regim juridic discriminatoriu între foștii proprietari cu drepturi depline și cumpărătorii de locuințe, care la data de 1 ianuarie 1990 nu aveau decât simpla calitate de beneficiari ai unui drept de folosință. Aceste dispoziții conduc la o îmbogățire fără just temei a actualilor proprietari și, ca atare, sunt contrare dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 15, art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 41 alin. (1)—(5), art. 42 și art. 49 din Constituție.

Prevederile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 contravin dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 16, art. 20, art. 21, art. 49 și art. 150 alin. (1) din Constituție, deoarece textul încearcă să sustragă controlului constituționalității o serie de acte normative emise în perioada 22 decembrie 1989 — 8 decembrie 1991, acte ce au adus flagrante și inadmisibile încălcări ale Constituției din 1991.

Pârâta — Comisia de aplicare a Legii fondului funciar din cadrul Prefecturii municipiului București —, deși legal citată, nu s-a prezentat în fața instanței și nici nu și-a exprimat punctul de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate, deși i s-au comunicat memoriile reclamantilor în legătură cu această problemă.

Punctul de vedere al instanței exprimat în Încheierea de sesizare din 6 noiembrie 1992 referitor la excepția invocată, este că „modul în care a fost formulată și motivarea acesteia nu pot duce decât la respingerea excepției“.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 5 din 23 februarie 1993, respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Decretul-lege nr. 42/1990, ale alin. 3 și 4 din art. 35 și ale art. 22 din Legea nr. 18/1991, precum și ale alin. (3) din art. 26 al Legii nr. 47/1992 pentru următoarele motive :

— referitor la neconstituționalitatea art. 8 din Decretul-lege nr. 42/1990, art. 35 alin. 3 și 4 și art. 22 din Legea nr. 18/1991, excepția este inadmisibilă deoarece vine în conflict cu principiul neretroactivității legii și de aceea este vădit nefondată ;

— cât privește neconstituționalitatea alin. (3) al art. 26 din Legea nr. 47/1992 excepția este, de asemenea, vădit nefondată întrucât dispozițiile acestui alineat

au în vedere și legile anterioare Constituției și respectarea principiului neretroactivității lor, ceea ce este conform legii fundamentale, iar nu împotriva ei.

Prin recursul formulat în termen legal împotriva Deciziei nr. 5 din 23 februarie 1993 recurentul Ungureanu Teodoru-Marian solicită a se constata netemeinicia și nelegalitatea acesteia și, pe cale de consecință, declanșarea procedurii prevăzute de art. 25 din Legea nr. 47/1992, în vederea admiterii excepțiilor de neconstituționalitate așa cum au fost formulate.

În motivarea recursului se susține :

— cu privire la respingerea excepției de neconstituționalitate a art. 8 din Decretul-lege nr. 42/1990 și a art. 22 și 35 alin. 3 și 4 din Legea nr. 18/1991, decizia este netemeinică și nelegală deoarece dispozițiile acestor articole sunt esențial contrare prevederilor art. 1 alin. (3), art. 15, art. 16 alin. (1) și (2), art. 41 alin. (1)—(5), art. 42 și art. 49 din Constituție.

Concluzia deciziei potrivit căreia „excepția este inadmisibilă deoarece vine în conflict cu principiul neretroactivității legii“, deci exclusivă incidență în cauză a prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, este combătută prin susținerea că în cauză suntem în prezența exclusiviei incidenței a art. 150 alin. (1) din Constituție ;

— cu privire la respingerea excepției de neconstituționalitate a art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, argumentată în decizia recurată pe aplicabilitatea prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, se solicită înlăturarea acestei motivări, deoarece se apreciază că ne aflăm, de asemenea, sub incidența dispozițiilor art. 150 alin. (1) din Constituție.

Curtea, făcând aplicarea prevederilor art. 24 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, cu adresele nr. 17/1189/12 martie 1993, nr. 249/12 martie 1993 și nr. 5 C/12 martie 1993, a solicitat punctele de vedere în legătură cu excepțiile de neconstituționalitate invocate Guvernului României, Camerei Deputaților și Senatului.

Cu Adresa nr. 5/976 din 29 martie 1993, Guvernul României, dând curs solicitării Curții, opinează că despre neconstituționalitatea unor dispoziții legale se poate discuta numai dacă acestea au fost elaborate după adoptarea Constituției, opinie fundamentată pe prevederile art. 144 lit. c) și art. 150 din legea fundamentală, precum și pe cele ale art. 13 pct. A. lit. c) și art. 23—26 din Legea nr. 47/1992.

Referitor la Decizia nr. 5 din 23 februarie 1993, în principiu, este de acord cu soluția pronunțată.

Camera Deputaților și Senatul nu-și exprimă punctul de vedere referitor la excepțiile invocate și recursul formulat.

În legătură cu competența Curții de a soluționa recursul formulat, sunt aplicabile prevederile art. 25 din Legea nr. 47/1992, fiind îndeplinite cerințele acestui text.

Cu privire la motivul de recurs, în sensul că art. 8 din Decretul-lege nr. 42/1990 și art. 22 și art. 35 alin. 3 și 4 din Legea nr. 18/1991 sunt neconstituționale contravenind art. 1 alin. (3), art. 15, art. 16 alin. (1)

și (2), art. 41 alin. (1)—(5), art. 42 și art. 49 din Constituție, se constată că textele menționate nu sunt neconstituționale și, în consecință, soluția recurată este legală.

Într-adevăr, art. 8 alin. 1 din Decretul-lege nr. 42/1990 prevede că „terenul aferent casei de locuit și anexelor gospodărești, precum și curtea și grădina din jurul acestora, în zonele cooperativizate, constituie proprietatea particulară a deținătorilor; acestea pot fi înstrăinate și lăsate moștenire“, dispunându-se, de asemenea, că acest teren, împreună cu lotul ce putea fi atribuit în folosința membrului cooperativ, nu putea depăși suprafața de 6.000 m² pentru deținătorul casei de locuit.

Pe de altă parte, art. 35 alin. 3 din Legea nr. 18/1991 prevede că „terenurile atribuite în folosință pe durata existenței construcțiilor dobânditorilor acestora, ca efect al preluării terenurilor aferente construcțiilor, în condițiile art. 30 din Legea nr. 58/1974 cu privire la sistematizarea teritoriului și localităților urbane și rurale, trec în proprietatea actualilor titulari ai dreptului de folosință a terenului, proprietari ai locuințelor“, iar prin alin. 4 se stabilește că „dispozițiile art. 22 rămân aplicabile“. Potrivit art. 22 alin. 1 al Legii nr. 18/1991, „sunt și rămân în proprietatea privată a cooperativelor sau, după caz, a moștenitorilor acestora, indiferent de ocupația sau de domiciliul lor, terenurile aferente casei de locuit și anexelor gospodărești, precum și curtea și grădina din jurul acestora, determinate potrivit art. 8 din Decretul-lege nr. 42/1990 privind unele măsuri pentru stimularea țărănimii“. De asemenea, alin. 2 al aceluiași

text precizează că „dispozițiile alin. 1 se aplică și persoanelor din zonele cooperativizate care nu au avut calitatea de cooperativ“.

Din cele arătate, rezultă că dispozițiile legale menționate recunosc și consacră, în condițiile arătate, dreptul de proprietate asupra terenului persoanelor, de asemenea, prevăzute de lege. În consecință, aceste dispoziții legale nu contravin Constituției, care recunoaște și garantează dreptul de proprietate. De asemenea, textele legale menționate nu contravin art. 1 alin. (3), art. 15, art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 21, art. 42 și art. 49 din Constituție, aceste texte constituționale avându-și domeniul lor propriu de reglementare fără legătură cu cel al dispozițiilor legale care se pretinde că sunt neconstituționale.

Cu privire la art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, care se pretinde, de asemenea, că este neconstituțional, se reține că acesta prevede în teza întâi că „prevederile alin. (1) și (2) se aplică numai raporturilor juridice stabilite după intrarea în vigoare a Constituției din 1991“, iar în teza a doua că „repararea daunelor suferite anterior intrării în vigoare a Constituției din 1991 se reglementează prin lege“. Rezultă deci că teza întâi are în vedere, dar în condițiile textului, legile anterioare Constituției, iar teza a doua are în vedere o altă situație și prevede că urmează să apară o lege care să repare daunele aduse unor persoane prin legi anterioare Constituției. Distingând clar cele două situații, art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 nu este deci neconstituțional.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și art. 150 alin. (1) din Constituție, al art. 13 alin. (1) pct. A. lit. c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E :

Respinge recursul declarat de Ungureanu Teodoru-Marian și Ungureanu Nastasia, domiciliați în București, calea Văcărești nr. 234, bloc 83, sc. A, et. 5, ap. 23, sectorul 4, împotriva Deciziei nr. 5 din 23 februarie 1993.

Definitivă.

Pronunțată astăzi, 4 mai 1993.

PREȘEDINTE,

prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CVISION
TECHNOLOGIES

ACTE ALE ORGANELOR ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

MINISTERUL FINANTELOR

MINISTERUL COMERȚULUI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

NORME TEHNICE

de aplicare a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 148 din 12 aprilie 1993
cu privire la încasările în valută din operațiunile cu străinătatea

În temeiul art. 8 din Hotărârea Guvernului nr. 148 din 12 aprilie 1993 cu privire la încasările în valută din operațiunile cu străinătatea se emit următoarele norme tehnice :

1. Potrivit Regulamentului privind efectuarea operațiunilor valutare, emis de Banca Națională a României, persoanele juridice române, indiferent de forma de organizare și titularul dreptului de proprietate (cu capital de stat, mixt sau privat), sunt obligate să încaseze sumele în valută aferente exporturilor de mărfuri, executărilor de lucrări, prestărilor de servicii internaționale, precum și din alte operațiuni și tranzacții externe în conturile în valută deschise la băncile comerciale române sau străine autorizate să funcționeze în România.

2. Documentele de încasare a contravalorii operațiunilor prevăzute la pct. 1 din prezentele norme tehnice vor fi remise partenerilor străini și, respectiv, băncilor acestora, numai prin băncile comerciale române sau străine autorizate să funcționeze în România.

Depunerea documentelor la încasare, de la extern, se va face în termen de maximum 5 zile lucrătoare de la data vămii mărfurilor înscrisă în declarația vamală de export și în declarația de încasare valutară numai la banca comercială la care s-a efectuat avizarea declarațiilor de încasare valutară aferente operațiunilor externe respective.

Depășirea termenului prevăzut mai sus va fi justificată de către exportator băncii comerciale la depunerea documentelor de încasare.

Agenții economici exportatori au obligația de a încasa în întregime suma în valuta înscrisă în declarația de încasare valutară, corespunzător livrărilor efectuate și prevederilor contractuale.

Eventualele diferențe de sume în valută neincasate trebuie justificate de către exportatori băncilor comerciale, care le vor comunica o dată cu situațiile de raportare a încasărilor din export pe baza declarațiilor de încasare valutară, ce se remit Băncii Naționale a României — Oficiul de control al devizelor, în conformitate cu anexa nr. 2, pct. 2 la Normele Băncii Naționale a României nr. V/32/1 din 10 ianuarie 1992.

Termenul de încasare de la extern înscris în declarația de încasare valutară este cel prevăzut în contractul extern.

3. Exporturile cu termen de plată peste un an (credit furnizor) pot fi efectuate numai pe bază de licențe de operațiune eliberate de Ministerul Comerțului, pe baza avizului prealabil al Băncii Naționale a României — Direcția relații cu străinătatea.

4. Pentru operațiunile de „lohn” și „processing” la care valoarea prelucrării se compensează cu importuri de mărfuri, precum și pentru exporturile prevăzute la pct. 3 din prezentele norme, băncile comerciale vor solicita agenților economici, la avizarea declarațiilor de încasare valutară, să prezinte licențe de operațiune eliberate de Ministerul Comerțului.

5. Banca Națională a României, prin Oficiul de control al devizelor, în baza evidențelor și a informațiilor primite de la băncile comerciale, elaborează și comunică lunar, Ministerului Finanțelor și Ministerului Comerțului, următoarele :

a) situația exporturilor neincasate în termenul declarat prin declarațiile de încasare valutară ;

b) situația exporturilor compensate cu importuri fără licențe de operațiune eliberate în prealabil de Ministerul Comerțului, potrivit legii ;

c) situația exporturilor cu declarații de încasare valutară vizate de organele vamale pentru care nu s-au depus documente de încasare la băncile comerciale.

6. Ministerul Comerțului pune la dispoziția Băncii Naționale a României, lunar, datele privind realizările la export-import pe bază de declarație vamală și cele referitoare la licențele de export-import, respectiv de operațiune, emise potrivit prevederilor legale în vigoare.

Informațiile se primesc de la Banca Națională a României și se comunică acesteia de către Ministerul Comerțului pe suport magnetic.

7. Ministerul Finanțelor, în conformitate cu prevederile Legii nr. 30 din 22 martie 1991 privind organizarea și funcționarea controlului financiar și a Gărzii financiare, prin organele de specialitate, va proceda la constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 148/1993, pe bază de proces-verbal de constatare.

8. Pentru contravențiile menționate la art. 1 alin. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 148 din 12 aprilie 1993, amenziile ce se aplică de către organele de specialitate ale Ministerului Finanțelor sunt :

— 500.000 lei — pentru sume în valută nerepatriate de până la 10.000 dolari S.U.A., respectiv echivalentul acestei sume în cazul altor valute ;

— 900.000 lei — pentru sume în valută nerepatriate între 10.001 și 100.000 dolari S.U.A., respectiv echivalentul acestei sume în cazul altor valute ;

— 1.000.000 lei — pentru sume în valută nerepatriate peste 100.000 dolari S.U.A., respectiv echivalentul acestei sume în cazul altor valute.

Stabilirea echivalentului în dolari S.U.A. se face în funcție de cursurile dintre dolarul S.U.A. și valutele respective în vigoare în ziua constatării contravenției, determinate pe baza cursului de schimb în lei din lista de cursuri publicată de Banca Națională a României.

Amenzile prevăzute la acest punct, precum și sancțiunile prevăzute la art. 1 alin. 6 și art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 148 din 12 aprilie 1993 se aplică și în cazul sumelor în valută neîncasate din exporturi și care au fost compensate cu importuri fără licențele de export și import eliberate în prealabil de Ministerul Comerțului, potrivit legii.

Operațiunile legate de export-import încheiate la nivel de agent economic, aprobate anterior Hotărârii Guvernului nr. 148 din 12 aprilie 1993, cu contracte aflate în derulare și pentru care termenul de valabilitate a licențelor expiră, vor putea fi continuate numai până la echilibrare, pe baza prelungirii licențelor de către Ministerul Comerțului.

9. Stabilirea echivalentului în lei al sumei în valută netransferate în țară, asupra căreia se aplică procentul de penalizare prevăzut la art. 2 alin. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 148 din 12 aprilie 1993, se face la cursul de schimb valutar în vigoare la data încheierii procesului-verbal de constatare a contravenției.

10. Prin procesul-verbal de constatare a contravenției rămas definitiv, prevăzut la art. 1 alin. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 148 din 12 aprilie 1993, se înțelege procesul-verbal împotriva căruia nu s-a făcut plângerea în termenul prevăzut la art. 6 alin. 2 din hotărârea sus-menționată, precum și procesul-verbal pentru care organele judecătorești au respins plângerea formulată de persoana juridică în cauză.

11. În vederea aplicării prevederilor alin. 2, 3, 4 ale art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 148 din 12 aprilie 1993, organul constatator al Ministerului Finanțelor remite un exemplar al procesului-verbal de constatare a contravenției, rămas definitiv, unităților bancare la care sunt deschise conturile în valută sau în lei ale agenților economici respectivi, indicând în adresa de înaintare a procesului-verbal, sumele în valută sau în lei, după caz, ce urmează a fi blocate de fiecare unitate bancară.

Deblocarea sumelor în valută sau a celor în lei se efectuează de băncile comerciale pe baza comunicării scrise primite de la organul care a remis acestora procesul-verbal de constatare a contravenției.

Această comunicare se transmite băncilor comerciale în termen de 2 zile lucrătoare de la primirea, de la agentul economic în cauză, a cererii de deblocare, vizată de banca comercială, prin care s-a efectuat încasarea valutei de la extern pentru confirmarea sumei repatriate și datei încasării acesteia de la extern.

După aprobarea cererii de deblocare, organul constatator al Ministerului Finanțelor comunică în scris băncii comerciale prin care s-a efectuat încasarea

valutei de la extern numărul zilelor de întârziere pentru care urmează a se calcula dobânda în valută, în condițiile alin. 5 al art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 148 din 12 aprilie 1993.

În cazul în care repatrierea valutei de la extern s-a făcut printr-o altă bacă comercială decât cea prin care s-a efectuat blocarea prevăzută la acest punct, organul constatator al Ministerului Finanțelor va anexa, la comunicarea scrisă privind calculul dobânzii de întârziere, un exemplar al procesului-verbal de constatare a contravenției rămas definitiv.

În termen de 2 zile lucrătoare, banca comercială în cauză va calcula suma dobânzii de întârziere în repatrierea valutei, pe care o va prelua din contul valutar al agentului economic și o va vira la rezerva valutară a statului în conturile externe de corespondent ale Băncii Naționale a României. Nivelul dobânzii LIBOR la 30 de zile este cel valabil la data constatării contravenției.

Echivalentul în lei al sumelor sus-menționate se decontează de banca comercială agentului economic la cursul de schimb valutar în vigoare în ziua încasării sumelor la rezerva valutară a statului și se recuperează de banca comercială respectivă de la Banca Națională a României, în baza documentelor ce atestă virarea la rezerva valutară a statului și decontarea echivalentului în lei agentului economic.

12. La sesizarea Ministerului Finanțelor, a Băncii Naționale a României sau a altor organe de stat cu atribuții de control privind nerespectarea prevederilor legale de încasare a exporturilor, Ministerul Comerțului, după caz, nu mai eliberează licențe pentru noi operațiuni, anulează licențele eliberate și neutilizate și suspendă dreptul agenților economici respectivi de a efectua operațiuni de comerț exterior pe o perioadă de la 2 la 10 ani.

Ministerul Comerțului va transmite lista agenților economici, cărora li s-a suspendat dreptul de a efectua operațiuni de comerț exterior, Ministerului Finanțelor care va dispune luarea de măsuri corespunzătoare de către Direcția Generală a Vămirilor, precum și Băncii Naționale a României; Banca Națională a României va transmite această listă băncilor comerciale în vederea aplicării măsurilor ce se impun pe linia operațiunilor bancare externe ale agenților economici respectivi.

13. Cererile de licențe de export-import pentru operațiuni de schimb de mărfuri destinate completării și diversificării fondului de marfă pe piața internă, care se încadrează în art. 2 lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 72/1992, se eliberează de Ministerul Comerțului pentru operațiuni cu valori de până la 1 milion dolari S.U.A. pe operațiune/agent sau cumulativ pe agent în cursul anului, cu acordul prealabil al Ministerului Finanțelor, iar pentru valori de peste 1 milion dolari, cu avizul ministrului de resort și al Ministerului Finanțelor.

14. Sumele în valută încasate la bănci în străinătate pentru transport de mărfuri și servicii și neutili-

zate la termenele prevăzute în contractele externe sau în alte documente care au stat la baza transferului sunt asimilate sumelor în valută nerepatriate în termen din alte operațiuni și tranzacții externe și se sancționează potrivit art. 1 și 2 din Hotărârea Guvernului nr. 148/1993.

15. Banca Națională a României va controla, la băncile comerciale române și străine autorizate să

funcționeze în România, aplicarea întocmai a sarcinilor ce le revin din Regulamentul privind efectuarea operațiunilor valutare, Hotărârea Guvernului nr. 148 din 12 aprilie 1993 și din prezentele norme tehnice, aplicând sancțiunile prevăzute de lege (avertisment scris, limitarea operațiunilor societăților bancare, amenzi), precum și, după caz, suspendarea participării la licitațiile organizate pe piața valutară bancară.

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

Ministrul comerțului,
Constantin Teculescu

Guvernatorul Băncii Naționale a României,
Mugur Isărescu

București, 7 iunie 1993.
Nr. 4225.

★

RECTIFICARE

În Legea nr. 33/1993 pentru modificarea și completarea Legii nr. 40/1991 cu privire la salarizarea Președintelui și Guvernului României, precum și a personalului Președinției, Guvernului și al celorlalte organe ale puterii executive, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 125 din 11 iunie 1993, la anexa nr. 8 pct. I lit. B. Funcții de conducere, indemnizația de conducere maximă de la nr. crt. 16 se va citi 19.800 lei în loc de 17.800 lei, iar cea de la nr. crt. 17 se va citi 17.800 lei în loc de 19.800 lei.

ÎN ATENȚIA CITITORILOR!

Prin Hotărârea Guvernului nr. 358/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 1 iulie 1991, a fost înființată Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, sub autoritatea Camerei Deputaților, care are dreptul, conform prevederilor hotărârii menționate, la prima publicare a tuturor actelor normative.

Pentru a cunoaște legislația ce a fost adoptată după Revoluția din Decembrie 1989, pentru a fi informați cu privire la dezbaterile parlamentare, pentru a putea contacta partenerul de afaceri pe care îl doriți, pentru efectuarea formalităților de publicitate prevăzute de lege (citații, concursuri, pierderi de acte, schimbări de nume, anunțuri ale agenților economici, cereri de dobândire sau de renunțare la cetățenia română etc.), Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, prin Serviciul relații cu publicul și agenți economici, București, invită societățile comerciale, întreprinzătorii particulari din țară și din străinătate, precum și pe toți cei interesați, să se adreseze în acest scop zilnic între orele 8,00—13,00 la telefon 6.11.77.02 sau direct la sediul acestuia din str. Blanduziei nr. 1, sector 2.

Aducem, pe această cale, la cunoștință că, începând cu data de 1 ianuarie 1993, prețurile practicate de regie pentru publicațiile sale, la care puteți face abonamente la oficiile poștale, sunt următoarele :

	<u>lei/trimestru</u>
● MONITORUL OFICIAL, Partea I, română	2.625
● MONITORUL OFICIAL, Partea I, maghiară (ROMÂNIA HÍVATALOS KÖZLÖNYE)	2.625
● MONITORUL OFICIAL, Partea a II-a	14.400
● MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a	1.200
● MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a	8.000
● COLECȚIA DE LEGI ȘI DECRETE	1.200
● COLECȚIA DE HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ȘI ALTE ACTE NORMATIVE	2.000

Tarifele aplicate pentru publicațiile prevăzute de lege a fi inserate în „Monitorul Oficial”, de la data de 1 ianuarie 1993, sunt următoarele :

		<u>lei</u>
1. MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a		
— pierderi de acte, de sigilii, schimbări de nume, citații emise de instanțele judecătorești și notariatele de stat	per anunț	1.000
— acte procedurale ale instanțelor judecătorești a căror publicare este prevăzută de lege	per anunț	1.400
— extras-cerere pentru dobândirea sau renunțarea la cetățenia română	per anunț	2.400
— anunț pentru licitație în vederea acordării unei concesiuni aprobate de Guvern	per anunț	1.800
— concursuri de ocupare de posturi didactice în învățământul superior	per cuvânt	20
2. MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a		
— publicarea sentinței judecătorești privind înființarea societăților comerciale	per anunț	11.000
— bilanțuri și conturi de profit și pierderi :		
— pentru agenții economici care au funcționat în anii 1991 și 1992	per anunț	8.000
— pentru agenții economici care au funcționat numai în anul 1992	per anunț	7.000
— publicații cu prezentare tabelară	per rând coloană	300
— alte publicații ale agenților economici, sub formă de text, a căror publicare este prevăzută de lege	per cuvânt	20

Plata publicațiilor cuprinse în Partea a III-a și Partea a IV-a se va face prin mandat poștal pe adresa : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, calea 13 Septembrie — Casa Republicii, sector 5, București, cont de decontare 30.98.12.301 B.C.R.—S.M.B. sau cu dispoziție de plată.

EDITOR : PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, calea 13 Septembrie — Casa Republicii, sector 5, cont 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.
Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenți economici, București, str. Blanduziei nr. 1, sector 2, telefon 6.11.77.02.
Tiparul : Tipografia „Monitorul Oficial”, București, str. Jiului nr. 163, sector 1, telefon 6.68.55.58.